

איל ת'ורולד;

הוא סוג של איל איל ת'ורולד או איל לבן שפטים.

אף על פי שהמין תואר לראשונה על ידי החוקר הפולני המפורסם ניקולאי כינויו הנפוץ הוא דוווקא "איל ת'ורולד" הייתה ששתי, 1883 בسنة פרץ'בלסקי הדגימות הראשונות שהגיעו למערב מטיבט נרכשו על ידי ג'ו ת'ורולד יחד; (Cervus;) לעומת זאת איל ת'ורולד שב עבר שייר לסוג איל. בשנת 1891 נחשב בטקסונומיה החדשנית כסוג (ויל סיקה איל קנדי, עם איל אדמוני השם שבו כינה; (Przewalski^{um}) נפרד וקרי על שם פרץ'בלסקי בשם המדעי נשאר עד היום ופירשו בלטינית הוא "שפטים" "albirostris" "albus" ניקולאי את האיל מעלה החוטם) המתיחס לשפטים ולועו הלבנים = לבן = (irostris) "לבנות. של איל זה.

תיאור

הגבואה והקריר. רגליו הקצרות לאיל ת'ורולד יש מספר התאמות פיזיות לבית גידולו ופרוסתו הרחבות הופכות אותו למטרפס זרי, המסוגל לרוץ בשטח הררי תלול כדי להימלט מטורפיו. נחריו הן גדולות במיוחד ומאפשרות לו לנשום אויר בגובה רב, בעוד שערו העבה מגן עליו מפני הקור. תאיל הדם במין זה הם קטנים יחסית ליונקים בגודל דומה והם רבים מאוד, שתי תכונות המגבירות את יכולתו לנשום באזוריים אבוקאים דלי חמצן.

החוונה של איל זה מורכבת משיער ארוך, גס ועבה ומשתנה בעונות: בקייז חום פרוותה-עמוק, ובחורף אפרפר יותר; צבעה של הפרווה משתנה בין חלקי הגוף: הראש חום מרבית הגוף בצבע חום כהה, הצוואר בהיר יותר, אזור הזנב חום אדמדם, שוקולד והגחון בצבע צהבהב קרמי. הרגליים קצרות יחסית ובעלות פרסות גדולות ורחבות המתאימות לנידידה בנוף הטרשי. האף, השפתיים, האגרון ומסביב לעין בצבע, כשל בקר לבן בולט. מין זה גם ייחודי באזוניים ארוכים וצורות המרופדות בשער לבן ורוח, בשערות פלג הגוף האחורי בעלות מראה של אוכף ובבלוטות עיניים גדולות. לזכור יש קרניות גדולות וארוכות בעלות מבנה מוזר; מעין קורה אנטית שממנה יוצאים כ-5-7 סייעופים, נופלות מדי שנה בחודש מרץ ולא מעוגלת בתחילתה כמרבית האילים; הקרניות ומגיעות לשיא גודלם בסוף הקיץ. כיתר האילים הזכרים גדולים וכבדים מהנקבות. לסוג זה אין תת-מינים.

מידות גופו של אייל ת'ורולד:

גובה הכתפיים: 120-130 ס"מ.
אורך הראש והגוף: 190-227 ס"מ.
אורך הזנב: 10-12 ס"מ.
אורך הקרן: 140-110 ס"מ.
משקל הקרן: 7-4 ק"ג.
משקל הזכר: 230-180 ק"ג.
משקל הנקבה: 160-125 ק"ג.

תפוצה וביות גידול

מצפון מרכז, ומוצי ב-מרכז ומערב סיצ'ואן אייל ת'ורולד אנדמי לסין העממית ומצפון המחווז צפון מערב יונאן, דרום מערב וצפון מערב גאנסו, ודרומ צ'ינגןאי בעבר היה בעל תפוצה נרחבת במחוזות הסיניים במיוחד; האוטונומי הטבעי בטיבט, אך כיום הוא נמצא רק באוכלוסיות פזורות על פני אזורים אלה, וכך הנראה המספר הרב ביותר נמצא בדרום סיצ'ואן.

בית גידולו הוא שטחים פתוחים וסלעים בגבהים של 3,500 - 5,000 מטר מעל שיחים, כרי דשא, ואדמה מרעה אלפינית. אייל, מחתנים פנוי הים, וכן יערות זה אינו מותאם רק לבית גידול קשה אלא גם לאקלים קיצוני; הטמפרטורה השנתית הממוצעת באזורי זה היא עד 1.76 מעלות צלזיוס, ובמשך השנה יש בקושי 12 ימים שבהם הטמפרטורה חמה. אף על פי שאיל הת'ורולד חי באזורי הרריים וגובהים, הוא מסתגל בקלות לאזורי נמוכים.

אקולוגיה והתנהגות

אייל הת'ורולד פעיל בשעות הבוקר המוקדמות ושבועות הערב והלילה, בדרך כלל בעדרים של 5–40 פרטימ. מלבד עונת הרבייה הזכרים והנקבות חיים בנפרד בדרך כלל כאשר זכרים מבוגרים חיים בבדידות וצעירים בעדרים קטנים. מבחינה היסטורית איילים אלו היו חיים בעדרים המכילים 100–300 פרטים, אבל כיום עדרים של למעלה ממאה פרטים הם נדירים. חלק הת'ורולדים ניזונים מגזען. מהאקולוגיה של הת'ורולד דומה לאייל הקנדי קליפות עצים עליים, חזזיות, דשא, רוחב של צמחים זמינים, במיוחד שעבים ועצים ערבה. בחורף שיחים, וססקיה (בקיץ), ובאופן פחות שכיח צמחים גדולים למקומות בהם המזון זמין ונחרות בחיפוש אחר מזון האילים חוצים אגמים יותר. מספר הטורפים הטבעיים של אייל זה מועטים, והידועים ביותר הם זאביים שצדים איילים אלה לעיתים רחוקות ונמריו שלג טיבטים.

לאיל ת'ורולד יש מגוון של קולות, כולל קריאות אזעקה קולניות שקולן נשמעו למרחק של 500 מטר, צלילי נהימות שנעשים על ידי זכרים בעונת הרבייה ונמהות או יללות שנעשות על ידי איילות בוגרות או צעירות. מדי פעם הם גם עושים קולות חריגים, כגון נקישה עם הפרסות שמתרטם אינה ברורה. שניים של ציד הפכו את איילים אלה לבישנים וזהירים מאוד, מה שהופך אותם למינים שקשה לצפות בהם בטבע.

עם חזרתו של מגז אוויר הקר בספטמבר, הזכרים והנקבות ירדו לאזורי נמוים יותר כדי להתרבות. עונת הרבייה נמשכת כ-80 ימים, בין סוף ספטמבר ועד סוף דצמבר. במהלך תקופת זו, הזכרים יכולים להיות אגרסיביים מאוד ומשמעיים שאגות בתדר גובה, מסמנים עצים ושיחים עם ריח, וחובטים אחד את השני בקרניהם. בתקופה זאת עדורים המכילים שני זכרים ומספר נקבות הופכים להיות שכיחים יותר, ולעתים מספר זכרים יחויבו יחד לשמירה על הרמון ומה שיוניק להם כוח עדיף על יריבים.

הכתמים של העופרים מתחילה לדוער לאחר כשיתה שבועות, והפרווה מגיעה לצבעה המלא עד סוף השנה הראשונה שלהם. העופרים נגמלים לאחר 10 חודשים ומגיעים לבגרות בשנה השנייה או השלישית לחייהם, אם כי הזכרים

יתחילו להילחם על הרמון רק כשהגיעו לגיל חמש.

תוחלת חיים של אייל הת'ורולד: בטבע, 16-18 שנים (הממוצע הוא 10) ובשבי, עד 21 שנים.

ויסקאש המהילוט: ויסטנאט נטנאל גאנט

הוא (שם מדעי: *Lagostomus maximus*) ויסקאש המהילוט המכונה בקיצור ויסקאש הוויסקאש הוא. שבתת-סדרת דמויי קביה הררי משפחחת הצ'ינצ'ילאים מין מכרסם זהו המין היחיד. ופרגוארי בוליביה, במחילות בערבות העשב ההרריות של ארגנטינה. בסוגוandi חיות כיום. מין נוסף בסוג

מן שהוא בעל לסת גדולה, שפתו התתתונת שחורה, הוויסקאש מצוי במקצת אגרר והעלונה לבנה, ויש לו שפם ארוך. עיניים קטנות וגופו שעיר. הוא שוקל עד 9 ק"ג ואורכו בערך 500 מ"מ. צבע פרותו הסמייה אפור-חום (הצבע שונה בין אזור לאזור בגופו), וברגליים הקדמיות יש ארבע אצבעות, לעומת שלוש אצבעות ברגליים האחוריים. זנבו של הוויסקאש גם הוא קטן.

הוויסקאשים טובים בחפירת מנהרות ונעזרים בכך על מנת לשروع. בלילות הם יוצאים ללקט מזון מעל פני השטח. מזונם העיקרי הוא עשבים ושיחים צעירים.

החברות מחולקות. הוויסקאשים חיים בחברות קטנות החיות מתחת לקרקע הפ�פס לקבוצות של זכרים ושל נקבות וזכרים מתבגרים עוזבים את להקות הנקבות, אך בעונת הרבייה שהווים חלים עם הנקבות.

הם אינם נמצאים בסכנת הכחדה כלשהי.

© Klaus Rudloff, Berlin

זברת הרים:

תפוצה

כלומר הם חיים באזוריים גאוגרפיים נפרדים ולא, שני תת-המינים ממויינים אלו פטרית בעוד תת-המין השני נפוץ בחופיה, חופיים: תת-המין הראשון נפוץ רק בדרום אפריקה תפוצתם של שני תת-המינים מוקטעת במידה רבה. ובדרום אנגולה של נמיביה.

אנטומיה

גודלה של זברת ההרים בינוני, וכיtrag הזברות, היא מכוסה בפסים. אורך גוףם (כולל ס"מ. 40-55 הראש) של פרטים בוגרים מגיע ל-210 עד 260 סנטימטרים, ואורך זנב z-E. z.-גובה כתף נע בין 1.16 ל-1.5 מטרים. משקלם 240 - 370 ק"ג. משקלם של הצלב הבסיסי של זברת E. z. hartmannae. גמוך יותר ביחס לתת-המין השני הצלב ההרים הוא לבן, והוא מכוסה בפסים שצבעם חום כהה - שחור, המגיעים גם לאוזור הקצה והזקיפה. הפסים שעיל הראש, הצוואר והגוף צרים ורבים יותר מאשר הרעמה בחלק האחורי של. שבאזור היישוב. הרגליים מכוסות גם הן בפסים, המגיעים עד לפרשות היישוב יש תבנית פסים מרושתת שממשיכה עד לסוף הזנב. החוטם של זברת ההרים שחור.

שני תת-המינים הם מטפסים טובים, ופרוסותיהם קשות ביחס לסתויים אחרים. המאפיין המובהק ביותר של זברת ההרים היא הסנתר הכפול שלה, ככלומר כפל העור המשתלשל מגונגה. ניתן להבחין בין מיני זברת אחרים: תבנית הצלב שלה נמצאת בין זו של היא נבדלת מהזברת המצואיה ב"סנתר הכפול". בין זו של זברת האגרבי הזברת המצואיה שלה; בכך שהפסים על גופה וראשה צרים ורבים יותר; בתבנית פסים מרושתת על האחוריים; חלקיה התחתוניות לבנים, ועל הבطن והחזזה יש פס שחור; באוזניים שאורכן עולה על 20 ס"מ.

רבייה

הן יוצרות עדרי רבייה קטנים, המכילים זכר. זברות ההרים הן בעלי חיים פוליגמיים אחד ו-1 עד 5 נקבות ולדות. עדרי הרבייה הללו נוטרים יציבים לאורך השנהם, והנקבות נשארות לרוב באותו עדר רבייה במשך כל השנהן. מצב זה מוביל לכך שיש עודף של זכרים. "הזכרים העודפים" מקימים קבוצות "רווקים", שמנתה יוצאים זכרים לעדרי רבייה. עדרים חדשים שכאלו נוצרים כאשר זכר רווק מושג נקבה צעירה מעדר חסר

זכרים, או כאשר נקבה מבוגרת עוזבת עדר מפורך, למروת שהנקה האחרון אינו נפוץ. לעיתים זכר רוק מנסה להשתלט על עדר רבייה מסוים. במקרה כזה, יתרחש קרב רציני הכליל בעיות ונשיכות בין הזכר המתגזר לזכר המאוגר. במידה והזכר המתגזר ינצח בקרב, הוא יזכה בכל הנקבות שבו כיחידה אחת. לעיתים עדדים אחדים מצטרפים זה לזה ויזכרים אוכלוסיות גדולות יותר.

זברות הרים מזדווגות אחת לשנה אחת עד שלוש שנים, ואין עונת רבייה מוגדרת, כך במשך כל השנה. עם זאת, אצל תת-המין הראשון שהם עשויים להזדווג E. z. *zebra*, שייא הלידות הוא בחודשים דצמבר - פברואר, ואצל תת-המין השני, E. z. *hartmannae*, הוא יתרחש בחודשים נובמבר - אפריל. לאחר הרוין בן שנה אחת يولד סיה אחד במשקל 25 ק"ג ובאזור (גוף וראש) של 120 ס"מ. הוא יינק עד גיל עשרה חודשים, ולאחר 13 - 37 חודשים הוא כבר יהיה עצמאי. הזכרים מגיעים לגודל מרבי בגיל 42 חודשים לערך, ויכולו להיות מוביילי עדר במשך חמיש עד שש שנים. הנקבות ותמלתנה את הסיה הראשון בגיל 3 - 6 שנים, כאשר הגיל תגענה לבגרות מינית המצווע לאורע והוא 5.5 שנים. הן פוריות עד גיל 24 שנים. בהיולדו, הסיה יהיה מפותח למדי. בשבועות הראשונים יישאר קרוב לאמו, שתמנע כל קשר בין חבריהם אחרים בעדר. תפקיד האב בדאגה ההורית אינו ישיר, והוא לרוב מסתכם בהגנה על הצעירים בעדר. זברות הרים מגיעות לרוב לגיל 20 ומעלה. הפרט המבוגר ביותר שתועד מת בגיל 29 ושישה חודשים.

התנאהות:

זברת הרים היא בעל חיים חברתי, מה שמתבטא בכך שהיא אוכלוסיות המין מורכבות יחד עם זאת עדרי, מעדרי רבייה ומקבוצות רוקים. היא אינה בעל חיים טריטורילי הריביה חיים בטריטוריות שגודלה המוצע הוא כ-6 - 20 קמ"ר בחורף (בקיץ הטריטוריות קטנות יותר) ושהופות ב민ידה הרבה את הטריטוריות של עדרי רבייה אחרים. המין, על שני תת-מינים, הוא פעיל יום, ועיקר פעילותו נעשית בשעות הבוקר המוקדמות ובשעות בין הערבבים. ברובית שעות היום הם נחים או אוכלים. כאשר קר, זברות הרים תחפשנה אחר מקום מחסה בגאות מיערים ובמערות לא עמוקות, או שתעמודנה במקום אליו מגיעות קרני המשש על מנת להתחם.

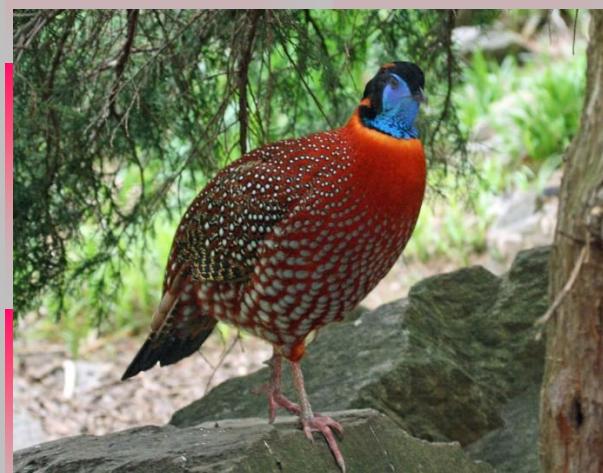

טרגופן פניני: סגול צוקן סגולן

מקושט ואדום הוא מין דמיי תרגול (*Tragopan satyra*: שם מדעי טרגופן פניני) ובעיקר בהרי ההרים באזורי הרריים בדרום אסיה ממשפחה הפסיוניים מהסוג טרגופן הוא חי ביערות הרריים של בוהוטן נפאל, טיבט, ובמונגוליה הודו ההימלאיה שונות. הם חיים בגובה שבין 8,000 ל-14,000 מטר. הם בין לבין צבעם צהוב וכתום.

משקלם 1.6-2.1 ק"ג ואורכם, כמו אצל פסיוניים רבים בהרבה מהנקבות 67-72 ס"מ, כשהנקבות שוקלות 1-1.2 ק"ג ואורכם כ-57.5 ס"מ. הזכר גם מקושט מהנקבה המוסווית והאפורת, צבע נוצותיו אדום חזק והוא מנוקד בנקודות לבנות וראשו כחול ומעוטר בנוצות שחומות. בעונת הרבייה הזכר מהכח מאחוריו סלעים ושיחים, למטרות הגנה עד שרואה נקבה הוא מתנפח ופורש את נוצותיו וגם זוקף את צווארו במטרה למשוך אותה.

הטרגופנים מאויימים מעט על ידי קריתת יערות ופגיעה באזורי חיותם.

כבש אווריאל כטף אוולאנד

תיאור:

את כבש האוריאל הזכר ניתן להבדיל מבכשי בר אחרים במספר אופנים כשביניהם קרניו הגדולות והמוסלסלות; הקרן עבה מאוד מהבסיס עד אמצע הקרן, ומהאמצע היא הופכת לדקה יותר בצורה שאינה בולטה כל כך כאצל בכשי בר אחרים. הקרן צומחת באזור המצח לכיוון הצדדים ואחורה מעט, יורדת בעיקול חד לכיוון מטה באזור האוזניים וחזרת ומתקלת למעלה באזור הלחיים. אצל זכרים מבוגרים עשויי להתחל סיבוב שני או שלישי, כשהקרן מסתובבת סביב עצמה כבוגר. אצל חלק ממת-המינים הקרן צומחת לכיוון מעלה ומתקלת אחוריית, ואינה חוזרת כלל קדימה להחאים. קרניו של כבש האוריאל בולטות יותר מבכשים אחרים, כיון שלכל אורכו יש פגימות וחריצים גדולים וקטנים. גם לנקבות יש קרניים אולם הן קטנות כמעט פי-6, דקות מאוד בצוואר חרב צבע הקרן. וצומחות לכיוון מעלה ומתקלת למטה באופן המזכיר את קרני הצפיר נע בין חום בז' לחום אפרפר.

של מין זה היא קצרה בכל העונות, כאשר בחורף היא עבה יותר ובקייז היא הפרווה הופכת להיות דليلת לאחר נשירה השכבה החיצונית הנראית צמר. צבע הפרווה חום אדמדם בהיר או כהה אחד בכל הגוף, בעוד שהחלק העליון של -הוא נחשת הרגליים כהה מעט, והחלק התחתון לבן או אפרפר בהיר; בחורף צבע הפרווה הופך לבהיר ודהוי יותר. הגחון באופן כללי צבע אפרפר בהיר, ככלheiten יש בו פסים כהים מעט. שפתיים ולועו לבנים, כשפעמים רבים הכתם הלבן בשפתיהם נمشך לאורך החוטם עד העיניים. התכונה הבולתת והיחידית ביותר של כבש האוריאל היא השיער החזיתי ונמשך מלועו ועד חזהו, ומורכב משערות ארוכות שנונטו שמקורם בשער שחיר הלבן לו מראה אצילי של כבש עם זקן ארוך מאד אם כי אין זה זקו ממשי (לכבשים, בניוגוד לעיזים, אין זקו). השיער החזיתי הוא הארוך ביותר מכל מת-המינים של המופلون, וכן שיער ארוך זה מצוי בעיקר אצל מת-המינים. מכל מיני וסוגי תת-משפחה הייעלים הקאשMRI והכספי, בעוד שאצל מת-מינים אחרים השיער החזיתי משתנה בין קוצרץ ובעל צבע שחור אצל תת-המין האפנגי, ארוך ביגוני עם שיער לבן למעלה ושיער שחור למטה אצל ת-המין הבוכארי, או אפור קוצרץ אצל ת-המין הפונג'abi. הבדל בין זכרים לנקבות) של כבש האוריאל בולטה בעיקר (הדו-צורתיות זוויגית באربעה דברים: 1) קרניים: גודלות כאמור אצל הזכרים מהנקבות; 2) מידות גופו: הזכרים גדולים וכבדים באופן משמעותי מהנקבות; 3) צבע הפרווה: פרוות הזכרים כהה

יוטר מהנקבות, אם כי ההבדל ביןיהם אינו בולט כמעט בכלל כבשים אחרים; 4) שיער חזית;

הנקבות נעדכנות שיער חזית לחלוטין.

את כבש האורייל ניתן להבדיל בקלות מכבש המופלון האירופאי, כיוון שכבעו פרוותו של הלה רbagoniים יותר, וכוללים שיער חזית שחור, אוכף שחור בגב, מותניים וגהון לבנים כשלג, וכתמים אדמדמים כהים בצדדי הראש והחלק האחורי של הגוף. הכבש הארמוני לעומת זאת דומה למדי לכבר האורייל אך שהזיהוי ביןיהם מסובך יותר, אולם באופן כללי פרוותו קצרה אף יותר מכבר האורייל, השיער החזית שלו קצר יותר ולפעמים אף נעדן לחלוטין, גבו כהה יותר, יש לו לעיתים כהם אפרפר דהוי בצדדי הגוף, רגליו אפרפרות ולאורכם פס כהה. מעבר לכך מבנה ומידות גופו של כבש האורייל זהה לאלו של כבש המופלון והכבש הארמוני. לכבר האורייל יש גוף ארוך וראש וצוואר קצרים. רגליו דקות וארוכות, פרסתו קצרות וחזקות, וונבו קצר וכהה מעט. אוזניו דקות ובאורך בינוני, עיניו בינוניות וצחה הבותות ומתהתקם נמוך פס כהה עד בלוטות ריח קטנות וכחות. אףו שחור ומהירץ, ומסביבו כהם לבן.

מידות גופו של כבש האורייל הן:
גובה הכתפיים: 110-80 ס"מ.
אורך הראש והגוף: 140-100 ס"מ
אורך הזנב: בסביבות 10 ס"מ.
אורך קרן הזכר: עד 100 ס"מ.
משקל הגוף: 90-30 ק"ג.

בהנחה שכבר האורייל הוא מין נפרד, הוא מחולק לתת-המינים הבאים:

- בסיווג תחת המופלון קריי "מופלון" (O. vignei; v. O.) אורייל קASHMIRI לפקיסטן המחולק בין הודי מצוי בחבל קASHMIR; 1841-קASHMIRI), תואר ב.
- מצוי; 1842-מופלון אפגני ("), תואר ב" (v. cycloceros; v. O.) אורייל אפגני ובמידה פחותה גם באיראן, טורקמניסטן פקיסטן, בעיקר באפגניסטן.
- 1850-מופלון כספי ("), תואר ב" (v. arkal; v. O.) אורייל כספי.
- מצוי; 1914-מופלון בוכארי ("), תואר ב" (v. bochariensis; v. O.) אורייל בוכארי ובמידה פחותה בטורקמניסטן, טג'יקיסטן בעיקר באוזבקיסטן.
- 1913-מופלון פונג'אבי ("), תואר ב" (v. punjabensis; v. O.) אורייל פונג'אבי; ובולוצ'יסטן פונג'אב: אנדמי למחוודות פקיסטן.

אומים ושימור:

בשל ירידת של (VU), במצב השימור פגיע IUCN כבר האורייל מסווג על ידי אוכלוסיותו בסביבות 30% בתקופה של 24 שנים האחרונות הנובעת בעיקר לבשר ופוחלצים ואובדן בית גידול, וכן תחרות עם בעלי חיים, חורפים קשים, מצד ומלחמות המועברות על ידי טריפה, לקיחת תלאים כחיות מחמד, הכלאה עם כבשי בית חיות מחמד. תת-מינים כגון "אורייל קASHMIRI", "אורייל אפגני" ו"אורייל כספי"

סובלים גם ממצב פוליטי רעוע בתפוצתם כגון: מלחמות אזרחים בטג'יקיסטן, עימות בין הודו לפקיסטן על חבל קשמיר ומלחמות אפגניסטן.

חלק גדול מהת-המינים מצויים באזורי מוגנים גדולים או קטנים, ובמקומות רבים בית גידולם הבלתי-נגיש מגן עליהם מצד בלתי חוקי. כמו כן תת-מינים רבים מצויים בגני האוכלוסייה העולמית נאמדת ללא יותר מ-40,000 פרטים בטבע חיות.

לופפור נוצץ לופפור נזאג

הוא מין דמי, או מונאל נוצץ (*Lophophorus impejanus*; שם מדעי: *Lophophorus impejanus*) הגבויים והוא הציפור היחי בהרי ההימלאיה, צבעוני מהסוג מונאל תרגול של נפאל הלאומית.

זהו פסיון גדול יחסית, אורכו עד 70 ס"מ ומשקלנו עד 2,150-2,380 גרם. מין זה מקושט ובהיר מאד, ראשו הירוק והבוק מעוטר בזוג ציצות, נוצחותיו בצבע אדום-נחושת על העורף, הכנפייםocabci צהוב, יroke כהה, סגול וכחול והזנב גם נחושת. לעומת הנקבה אפורה ובעלת צבעי הסואנה והיא גם קצרה ממנו בהרבה.

הלוופפור נפוץ ביערות הרריים, ערבות וצוקים במדינות וככל הנראה גם בהוטן, דרום טיבט, נפאל, הודו, חבל קשמיר, פקיסטן, אפגניסטן: הbabot בבורמה.

מרמיטה אנטנס

אלפינית: אנטנס

תיאור:

אורכה של מרמיטה בוגרת הוא כ-42 עד 54 ס"מ ללא הזנב, שאורךו כ-13 עד 16 ס"מ. צבע הפרווה של המרמיטה נע מצהוב-חום לאדום ולאפור כהה. משקלן של המרימות בו המרימות אוכליות כמות גודלות, משתנה מאוד בכל עונה: הוא גבוהה יחסית בסתיו בסתיו משקליה. ונמוך יחסית באביב. של מזון על מנת לעבור בהצלחה את שנת החורף של המרמיטה הוא כ-5.5 עד 8 ק"ג, ובאביב הוא כ-2.8 עד 3.3 ק"ג.

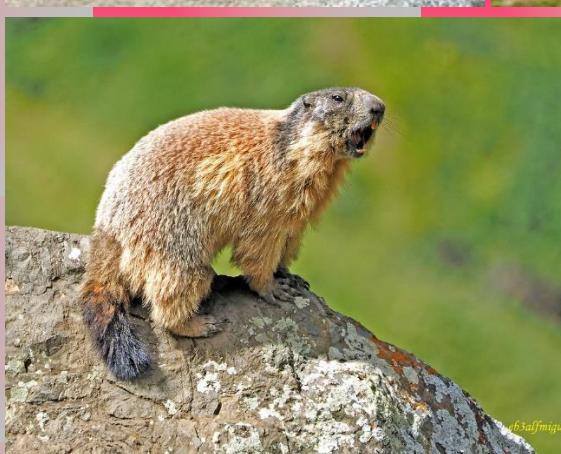
徊שה:

הנקבה הדומיננטית מפחיתה את מספר הצעאים של שיאפשר להם לעبور את החורף הזכר שללה מנקבות אחרות על ידי כך שהיא רבה איתן בזמן שהן בהירyon, וכך גורמת לנולדים עד ללחץ שהוא את הילדים. ההירyon נמשך כ-33 עד 34 ימים, ובכל שגר ופרווה, שבעה צעאים, למרות שבדרך כלל נולדים שלושה. הגורים נולדים עיוריים כהה צומחת ימים ספורים לאחר הלידה. למשך תקופה של כ-40 ימים הגור תלוי באמו, שמביאה לו אוכל אל המאורה, ולאחר תקופה זו הגור כבר מתחפש עצמו. צבע

והגור מגיע לגדל המלא , האופייני למרמיות בגירות מופיע בסוף הקיז. הפרווה בגיל שנתיים ולבגרותו המינית

שנת חורף:

את המהילות שלhn; הריפוד יהוה מצע, שעליו לקראת סוף הקיז, המרמיות מרפדות של וצואתן שלhn. המאורה נחסמת על ידי אדמה הן יוכלו לישון את שנת החורף המרמיות. בבוא החורף (לעתים גם באוקטובר) המרמיות מצטופפות ביחד ומתחילות של המרמיות צונח דרסטייה ל-5 את שנת החורף שלhn. במלכה, קצב פעימות הלב פעימות בדקה, טמפרטורת הגוף שלhn יורדת לטמפרטורת הסביבה שבה הן ישנות, וקצב שלhn יורד ל-1 עד 3 נשימות בדקה. תהליכיים אלה מורידים את כמות הנשימות שהמרמיטה צורכת, ומאפשרים לה לעبور את כל החורף בשינה בלי צורך השומן לאכול; למרות זאת, ישן מרמיות (בעיקר צעירות) שמתות מרעב בעת שנת החורף.

פוני קוקלאן פוני נטונקאלן

הוא ועדי נפאל הפסיון הוא עוף חום ביןוני וצנור המוגבל ליערות הרריים מAfghanistan הצפונית והמזרחתית. הם נוטים לא לעבור את קו העצים לסין נמצא מצפון מזרח טיבט נוצות הזכר אפורות-כסופות ומפוספסות בשחור. ראשו שחור וחזהו בצבע חום-ערמוני עם נקודות לבנות על הצוואר. מאחוריו הראש יש זכר ציצה גדולה בצבע שחור ובצתה צהוב. לעומת הנקבה צבעה רך בחום מוסווית יותר ממנו, לשני המינים זנב לבן וארוך. אורכם של הפסיונים 58-64 ס"מ ומשקלם 1135-1415 גרם, כאשר גודל הנקבות 18-22 ס"מ ומשקלן 1025-1135 גרם.

זה אחד הפסיונים היוצרים מוסווים אבל הוא קורא בשירה מרכיבת לנקבות, בעיקר בשעות השחר, אותן הם עושים בין השיחים. הם מקנים על הקרקע אבל ישנים על עצים בלילה כי להקטין סיכון מטרפים.

למה מצויה דגלו נזירים?

ואחד מסמליו המובהקים, לlama בסוג himin (Lama glama: שם מדעי)lama מצויה משמשת לבשר וכבاهמת משא עיקרית. באמריקה מוכרת כחיה מבויתת, של הררי האנדים בידי הילידים. שם היא חייה בגבהים של 4,000-2,000 מטרים מעל פני הים. יש לה אך למין זה אין כלל אוכלוסיות, תיעוד קדום ביותר מזמן התקופה הפרה-קולומביאנית בבר.

באזור האנדים מבטאים את שמה. מקור שמה של החיים הוא בשפת הקצ'ואה העתיקה **לימה**.

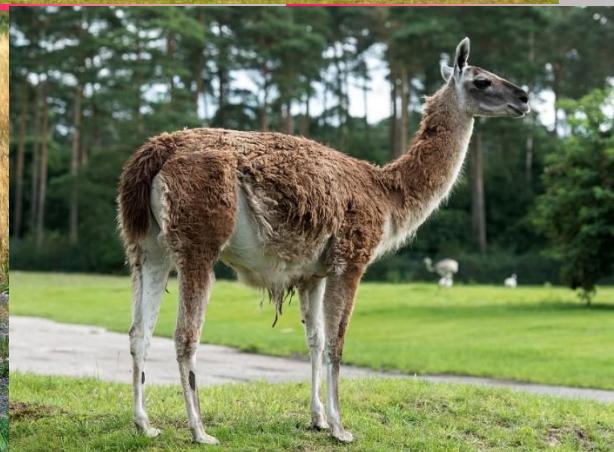
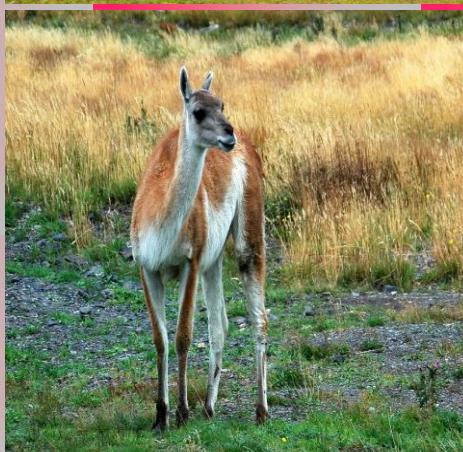
הפוצה ואזרוי מהיה:

הן אזור המניה ומערב בוליביה בדרום-מזרחה פרו (Altiplano) הרמות הגבוהות ושביה שיחים, עצים – הטבעי של המין. אזורים אלו מכוסים בצמחייה נמוכה גובה. הרמות מחולקות לאזור הצפוני ובו מגוון ממוזג ותוואי שטח הררי, ולאזור הדרומי ובו אקלים מדברי.

תיאור הלמה המצוייה:

הלמה, כמו הגמלים, בעלת צוואר וגפיים ארוכים, אוזניים ארוכות ומחודדות ושפה הדומה ליתר מיני הגמלים של העולם, בולטת. היא חסרת דבשת ומן הגדול בקבוצה זו, ואלפקה גואנקו – החדש. לlama פרווה צמרית על כל גופה, הונים השונים בעלי גדים שונים וצבעי פרווה מרובים. הכסות הנפוצה היא בגוון חום אדמוני, עם טלאים צהובים ולבנים. גובה הלמה הבוגרת הוא בין 1.40 ל-1.80 מטר בגובה הראש. הןשוקלות בין 127 ל-ショקל בין 9 ל-14 ק"ג. תוחלת החיים של (cria) 204 ק"ג. ולד הלמה (שנקרא קריה הלמה נעה בין 15 ל-25 שנה, ומספר פרטיהם חיו גם 30 שנה ויותר. למות מעדיות להיות עם למות אחרות כעדר. למות יכולות לשאת כ-30%-25% ממשקל גופן. הלמות נחשות להיות נבונות יחסית, המסוגלות ללמידה מושנות בעצמן לאחר מספר תזרות.

צ'ינצ'ילה

הצ'ינצ'ילה היא חברתית שחיה בזוגות או בקבוצות משפחתיות גדולות יותר. סביבת המחייה הטבעית שלהן היא מקומות סלעיים והרריים. כדי לתקשר ביניהן הצ'ינצ'ילות משתמשות מגוון רחב של צליילי ציויצים וחריקות שונים.

marshimot, benu hachinzelila feulah v'sekronit ma'oz v'beulat icolot atlatiot ul manot lehasid mazikim lagoba. Hia meshamashat behicuk gofa behol. Yicolata lkipuz mahurov v'hafrosot

תוחלת יהיה בין 15 ל-20 שנה.

צ'ינצ'ילות בעבר. ציד רב עד כדי כך שהן פרוות הצ'ינצ'ילות הייתה אחת הסיבות לצידם. לפעמים בתנאים אכזריים ביותר, ביום מגדלים אותן בחות. היו קרובות להחדרה הצ'ינצ'ילה משמשת כיום גם כחיה מהמד

רבייה:

בגיל 7–8 חודשים. ההריון עשוי להימשך ארבעה הצ'ינצ'ילות מגיעות לבגרות מינית חודשים ובסופה הצ'ינצ'ילות ממוץ עשויה שני גורים. הצ'ינצ'ילות שעשויה להיכנס מתיחמת מחדש כל 4 שבועות. הנקבה. אפילו כעבור שלושה ימים מההמלטה להריון משך ההריון שלה 111 יום. ההמלטה נעשית בדרך כלל בין השעות 5–8 בבוקר. הגורים נולדים במשקל 30–70 גרם, עם עיניים פקוחות ומכוונים בפניהם. כמו כן הם נולדים עם מערכת תנועה די מפותחת. הצ'ינצ'ילה יכולה להמליט עד פעמיים בשנה. משקלם הממוצע של הגורים כ-30 גרם. הגורים מפסיקים לינוק בגיל 8 שבועות בערך.

מבנה גוף:

הצ'ינצ'ילה רכה ונעימה למגע. אורך גופה פרוות, לצ'ינצ'ילה 4 רגליים קצרות עד מאוד 38–32 ס"מ ואורך הזנב 10–17 ס"מ. ברגליה הקדמיות יש לצ'ינצ'ילה 5 אצבעות, שבזורהן היא יכולה לתפוס דברים, בדומה לאדם. לעומת זאת, ברגליה האחוריות רק ארבע אצבעות, והן גדולות פי שניים מהקדמיות. בדומה הדבר. הצ'ינצ'ילה גדלות באופן קבוע, בקצב של 5 ס"מ בשנה אחרים שניים למפרטים עלול ליצור בעיות, שכן ללא השגחה הצ'ינצ'ילה מסוגלת לכרסם בגדים, רהיטים, ספרים ואף חותי חשמל, דבר שיכול להוביל למוותה. משקלה הממוצע בוגרת הוא 500 גרם. שחור, 'בן לבן וכו'. בצבעים אחרים אף היום קיימות הכלאות, צבעה הטבעי הוא אפור

תזונה:

ומקליפות עץ. בגידול ביתי מפירות, וניזונה בטבע משורשים הצ'ינצ'ילה היא צמחונית היא ניזונה מפירות מיובשים וממזון יבש לחיות. הצ'ינצ'ילה רגישה לעמילן ולכט לא אוכלת תירס.

 Homeless

